अतएव स्मर्य्यते,

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाशनमात्मनः।
कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेदिति॥

अथ त्रयोविंशीमाह। "तमु स्तोतारः पूर्व्यं यथाविद ऋतस्य। गर्भꣳ हविषा पिपर्त्तन। आस्य जानन्तो नाम चिद्विवक्तन। बृहत्ते विष्णो सुमतिम्भजामहे" [९] इति। हे स्तोतारः पुरुषाः पूर्व्यं जगतः पूर्व्वमेवावस्थितं तमु तमेव विष्णुं यथाविद यथावज्जानीत ज्ञात्वा च ऋतस्य सत्यस्य देवस्य गर्भं गर्भवदन्तस्थितं वेदप्रतिपाद्यमित्यर्थः। तादृशं विष्णुं हविषा पिपर्त्तन पालयत पूरयत वा। तत्राशक्ता यूयमस्य विष्णोर्नामचित् केशवनारायणादीनि नामानि जानतः शास्त्राचार्य्यमुखात् अवगच्छन्तः आविवक्तन समन्तात् विशेषेण ब्रूत निरन्तरं जपतेत्यर्थः। हे विष्णो ते सुमतिं त्वदीयमनुग्रहबुद्धिं बृहद् भजामहे निरन्तरं सेवामह इत्यर्थः। एतास्तिस्र ऋचो वैष्णवे कर्म्मण्युपहोमार्थाः॥

अथ चतुर्व्विंशीमाह। "इमा धाना घृतस्नुवः। हरी इहोपवक्षतः। इन्द्रꣳ सुखतमे रथे" इति। घृतस्नुवः घृतक्षरन्तः इमा धाना भर्ज्जितयवरूपाः अस्माभिरुपक्लृप्ता इति शेषः। सुखतमे अतिशयेन सुखप्रदे रथे समारूढमिन्द्रं हरी तदीयावश्वौ इह धानायुक्ते कर्म्मणि उपवक्षतः समीपं प्रापयतः। अयं मन्त्रः प्रातःसवन उन्नीयमानसूक्तेऽन्तर्भावनीयः। अतएव वह्नृचैरात्मावहन्त्विति सूक्ते अन्तर्भाव्याम्नातः॥